

Sygn. akt X K 253/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Karol Stryjski

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście Marzeny B.

po rozpoznaniu w dniach: 21 września 2017 r., 23 października 2017 r., 28 listopada 2017 r., 19 grudnia 2017 r., 20 marca 2018 r., 17 kwietnia 2018 r., 19 czerwca 2018 r., 21 sierpnia 2018 r., 20 września 2018 r., 22 października 2018 r., sprawy:

M. M. (1) s. M. i T., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to że:

w sprawie Ds. – (...)

1. w dniu 18.12.2012 r. w miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. C., G. G. i P. F. (1) zabrał w celu przywłaszczenia 7,5 mb toru (materiału nawierzchniowego), czym działał na szkodę (...) S.A. Zakład (...) w G. na łączną sumę strat 4.308 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

w sprawie PR 1 Ds. 162.2016

2. o to, że w dniu 15 lutego 2016 r. w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste o masie netto 203,66 grama, co stanowiło nie mniej niż 203 porcji handlowych środka odurzającego,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. 2016, poz. 224 z późn. zm.)

I. oskarżonego **M. M. (1)** niewinna od popełnienia zarzuconego mu w pkt 1 czynu;

II. oskarżonego **M. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt 2 czynu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazuje go, a na mocy art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustawy wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt II wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 15 lutego 2016 r. od godz. 13.30, do dnia 17 lutego 2016 r. do godz. 12.27;

IV. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przechowywanych w kopercie bezpiecznej nr (...) (depozyt nr 322/16) w Magazynie (...) w G.;

V. na podstawie art. 230§2 k.p.k. orzeka zwrot na rzecz M. M. (1) dowodów rzeczowych w postaci białego proszku, przechowywanych w kopercie bezpiecznej nr (...) (depozyt nr 322/16) w Magazynie (...) w G.;

VI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego nawiązkę w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) Uzależnień dla (...) w G.;

VII. na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: 110 zł (sto dziesięć złotych) tytułem wydatków oraz 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 253/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2012 roku G. G. i K. C., z inicjatywy pierwszego z mężczyzn postanowili dokonać kradzieży torów kolejowych do miejscowości G.. Zgodnie z ustaleniami K. C. miał dostać się do G. na własną rękę, a w związku z tym, że nie dysponował wówczas środkiem transportu poprosił o pomoc w zawiezieniu go na miejsce ojczyma swojej ówczesnej konkubiny, M. M. (1). Rozmawiając z nim o powyższym stwierdził jedynie, że „musi tam coś załatwić”, M. M. (1) nie pytał się zaś go, co to za sprawa.

M. M. (1) jechał do G. swoim samochodem marki L. (...) nr rejestracyjny (...), jako pasażer jechał zaś z nim K. C. oraz słabo znany kierującemu mężczyzna – M. M. (3), który wsiadając do pojazdu przedstawił się jako (...). M. M. (1) nie znał drogi, w związku z czym pilotował go M. M. (3).

Kiedy mężczyźni dojechali do G. K. C. i M. M. (3) wysiedli i dołączyli do G. G., który na miejsce przyjechał samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). M. M. (1) poszedł razem z pozostałymi, lecz został w swoim pojeździe, gdzie postanowił odpocząć, gdyż tego dnia nie czuł się najlepiej. W końcu, czekając na powrót K. C., zasnął.

/dowody: zeznania świadka B. G. k.15-16 akt X K 1060/16, k.186-187;

zeznania świadka G. U. k.17-v akt X K 1060/16, k.85v;

zeznania świadka R. Z. k.18-19 akt X K 1060/16, k.86;

zeznania świadka S. B. k.20-21 akt X K 1060/16, k.86v;

zeznania świadka A. G. k.31-v, k.268 akt X K 1060/16, k.86v-87;

częściowo wyjaśnienia i zeznania świadka G. G. k.38-39 akt X K 1060/16, k.178-v;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. C. k.41-42,261-262 akt X K 1060/16 i k.84v., 598-600

wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k. 84-85 oraz 45-46 akt X K 1060/16, 46-48 akt X K 304/17, 39-40 akt X K 307/17;

częściowo wyjaśnienia i zeznania M. M. (3) k. 34-36 akt X K 1060/16 oraz k. 641-643;

zeznania świadka E. S. k.241v;

zeznania świadka A. D. k.243-243v;

zeznania P. F. (1) k.177v, 243v-244v;

protokoły zatrzymań k.3-6 akt X K 1060/16;

protokół oględzin rzeczy i miejsca k.7-8, 10-11, 13-14, 256-257, 265-266 akt X K 1060/16;

protokół zatrzymania rzeczy k.83-90 akt X K 820/13;

opinia k.186-197 akt X K 1060/16;

opinia kryminalistyczna k.201-212;

dokumenty z UM G. (załącznik teleadresowy);

stwierdzenie tożsamości z dnia 29.11.2011 r. – k.314;

dokumenty z akt sprawy II K 46/12 k.303-309,317-331;

dokumenty z akt sprawy XI K 488/15 k.334-338/

Na miejscu K. C., G. G. i M. M. (3), działając wspólnie, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami zabrali 7,5 mb toru (materiału nawierzchniowego), który stanowił własność (...) S.A. Zakład (...) w G. i przedstawiał wartość 4.308 zł. W dalszej kolejności, zabierając skradzione tory i sprzęt wykorzystany do ich pocięcia i wrócili do miejsca, gdzie stały zaparkowane pojazdy, którymi przyjechali. Tam skradzione tory umieścili w bagażniku samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zaś butla gazowa i urządzenia walkie-talkie, zostały wrzucone przez M. M. (3) do samochodu M. M. (1). Sam M. M. (1) nie opuszczał przy tym swojego samochodu po powrocie wskazanych mężczyzn i nie dopytywał się też ich, co robili.

Następnie K. C. i M. M. (3) wsiedli do samochodu M. M. (1) i odjechali wspólnie z nim, zaś G. G. odjechał swoim pojazdem.

Po przejechaniu zaledwie kilkudziesięciu metrów, około godziny 22:00 oba samochody zostały zatrzymane przez funkcjonariuszy Policji poruszających się nieoznakowanym pojazdem, którzy wcześniej otrzymali informację o zniknięciu torów w tej okolicy. W toku przeszukania przeprowadzonego po ich zatrzymaniu ujawniono zaś tak skradziony materiał nawierzchniowy, jak i butlę z gazem oraz urządzenia walkie-talkie.

/dowody: zeznania świadka B. G. k.15-16 akt X K 1060/16, k.186-187;

zeznania świadka G. U. k.17-v akt X K 1060/16, k.85v;

zeznania świadka R. Z. k.18-19 akt X K 1060/16, k.86;

zeznania świadka S. B. k.20-21 akt X K 1060/16, k.86v;

zeznania świadka A. G. k.31-v, k.268 akt X K 1060/16, k.86v-87;

częściowo wyjaśnienia i zeznania świadka G. G. k.38-39 akt X K 1060/16, k.178-v;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. C. k.41-42,261-262 akt X K 1060/16i k.84v;

wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k.84-85 oraz 45-46 akt X K 1060/16, 46-48 akt X K 304/17, 39-40 akt X K 307/17;

częściowo wyjaśnienia i zeznania M. M. (3) k. 34-36 akt X K 1060/16 oraz k. 641-643;

zeznania świadka E. S. k.241v;

zeznania świadka A. D. k.243-243v;

zeznania P. F. (1) k.177v, 243v-244v;

protokoły zatrzymań k.3-6 akt X K 1060/16;

protokół oględzin rzeczy i miejsca k.7-8, 10-11, 13-14, 256-257, 265-266 akt X K 1060/16;

protokół zatrzymania rzeczy k.83-90 akt X K 820/13;

opinia k.186-197 akt X K 1060/16;

dokumenty z UM G. (załącznik teleadresowy);

opinia kryminalistyczna k.201-212;

stwierdzenie tożsamości z dnia 29.11.2011 r. – k.314;

dokumenty z akt sprawy II K 46/12 k.303-309,317-331;

dokumenty z akt sprawy XI K 488/15 k.334-338;

wyrok w sprawie XK 488/15 k.425-426;/

Wyrokiem z dnia 18 października 2013 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 520/13 skazał P. F. (1) i G. G. za czyn z art. 278 § 1 k.k. polegający na tym, że w dniu 18.12.2012 r. w miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu [ze sobą oraz innymi ustalonymi osobami] zabrali w celu przywłaszczenia 7,5 mb toru (materiału nawierzchniowego), czym działali na szkodę (...) S.A. Zakład (...) w G. na łączną sumę strat 4.308 zł. Następnie w dniu 21 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku wznowił postępowanie w części dotyczącej P. F. (1). Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2017 r. umorzono postępowanie w odniesieniu do tego oskarżonego.

/dowody: wyrok w sprawie X K 1060/16

wyrok Sądu Okręgowego k. 439 akt X K 1060/16

postanowienie k. 480 akt X K 1060/16/

W dniu 15 lutego 2016 roku, w godzinach wczesnopopołudniowych M. M. (1) pojechał swoim samochodem marki arki L (...) nr rejestracyjny (...) w okolicę ul. (...) w G.. Tam od nieustalonych mężczyzn otrzymał trzy pakunki – dwa zawierające krajankę tytoniową oraz jeden z zawartością ziela, za który zapłacił 700 zł. Po czym odjechał.

Kiedy przejeżdżał ulicą (...) w G. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Wydziału ds. Przystępności Narkotykowej KWP w G., którzy na podstawie posiadanej wiedzy operacyjnej podejrzewali, że we wskazanym czasie, w okolicy może znajdować się osoba przewożąca środki odurzające w postaci marihuany oraz krajankę tytoniową. W wyniku podjętych przy zatrzymaniu czynności przeszukania w bagażniku pojazdu M. M. (1) ujawniono odebrany wcześniej przez w/w pakunki, co skutkowało zatrzymaniem M. M. (1) i przewiezieniem go do K. w G..

Wstępne badania substancji znajdującej się w przewożonym przez M. M. (1) pakunku przeprowadzone po jego zatrzymaniu w dniu 16 lutego 2015 roku wykazały, iż stanowi on susz roślin konopi innych niż włókniste w ilości 203,66 gramów. Ustalenia te potwierdziły wnioski zawarte w opinii kryminalistycznej z zakresu badań chemicznych. Ujawniona ilość suszu mogła stanowić od 203 do 678 porcji handlowych narkotyku.

M. M. (1) nie był przy tym w dniu 15 lutego 2016 roku uprawniony do posiadania wskazanych substancji.

/dowody: zeznania świadka R. K. k. 26-28;

wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k.84-85 oraz 45-46 akt X K 1060/16, 46-48 akt X K 304/17, 39-40 akt X K 307/17;

protokół zatrzymania osoby k. 2;

protokół przeszukania pojazdów k. 8-10;

protokół badania wstępnego k. 33;

dokumentacja fotograficzna k. 56-57;

opinia z zakresu badań fizykochemicznych k. 135-136/

Słuchany tak w toku postępowania przygotowawczego, jak i w czasie rozprawy, w związku z zarzucanym mu czynem kwalifikowanym z art. 278 § 1 k.k. M. M. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i nie przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu. Stwierdził w tym względzie, że jedynie podwoził w dniu zdarzenia K. C. oraz jego znajomego o imieniu P. i nie miał wiedzy, co ci zamierzali zrobić.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k. 84-85 oraz k. 45-46 akt X K 1060/16; /

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w sprawie PR 1 Ds. 162/16 w charakterze podejrzanego M. M. (1) odnosząc się do zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani oświadczył, że rozumie treść stawianego mu zarzutu i nie przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił nadto, iż chciał kupić krajankę tytoniową, jednak nieznanemu mu mężczyźnie najwyraźniej przez pomyłkę zapakowali nie to opakowanie.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k. 46-48 akt X K 304/17/

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych powyżej kart akt postępowania.

M. M. (1) ma wykształcenie zawodowe. Jest żonaty i ma dwoje małoletnich dzieci pozostających na jego utrzymaniu. utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1.200 zł miesięcznie. Oświadczył, iż stan jego zdrowia jest dobry. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany. Był uprzednio wielokrotnie karany.

/dowody: dane osobopoznawcze k. 45-46 akt XK 1060/16;

dane o karalności k. 391-393/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów Sąd uznał, że brak jest podstaw aby przypisać M. M. (1) popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. i jednocześnie nie pozostawia wątpliwości w kwestii tak sprawstwa, jak i zawinienia oskarżonego odnośnie drugiego z zarzucanych mu czynów.

Za podstawę ustaleń w przedmiocie okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa posiadania znacznej ilości środka odurzającego posłużyły min. zeznania funkcjonariusza Policji, który w dniu 15 lutego 2016 roku ujawnił fakt przewożenia przez oskarżonego suszu roślin konopi – R. K.. Sąd stwierdził, iż nie budzą one wątpliwości gdyż nie zawierają nieścisłości, są szczegółowe, zaś na ocenę ich wiarygodności dodatkowo pozytywny wpływ miała okoliczność, że korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym przede wszystkim z protokołami oględzin i przeszukania, spisem i opisem rzeczy.

Co zaś tyczy się zeznań Ł. M. – funkcjonariusza Policji biorącego udział w przeszukaniu pomieszczeń zajmowanych przez M. M. (1), przeprowadzonym w dniu 15 lutego 2016 roku – w ocenie Sądu nie miały one znaczenia dla sprawy. Świadek nie będąc obecnym przy ujęciu oskarżonego we wskazanej dacie nie mógł bowiem odnieść się do treści stawianych mu zarzutów. Opinia ta, nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości. Została ona sporządzona przez biegłego w zakresie jego specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny.

Z tych względów, Sąd uznał ją za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na jej podstawie.

Odnosząc się natomiast do opinii z zakresu daktyloskopii, Sąd nie znajdując dla niej zastrzeżeń pominął ją jednak, gdyż z uwagi na jej treść nie była przydatna dla niniejszego postępowania. Warto przy tym zaznaczyć, że choć wskazana opinia nie potwierdziła sprawstwa M. M. (1), jednocześnie zasadniczo również nie wykluczyła go. Zajęcie przez biegłego jednoznacznego stanowiska było bowiem niemożliwe wobec niewystarczającej dla identyfikacji liczby cech szczególnych materiału porównawczego.

Do ustalenie okoliczności popełnienia pierwszego z opisanych zarzutami czynów przyczyniły się nadto zeznania funkcjonariuszy Policji B. G., G. U., R. Z. oraz S. B., którzy brali udział w zatrzymaniu M. M. (1), K. C., G. G. i M. M. (3) (którego wzięli wówczas za P. F. (2)), w dniu 18 grudnia 2012 roku. Analizując ich treść Sąd miał na uwadze, że policjanci ujeli w/w, gdy ci oddalali się już pojazdami z miejsca zdarzenia, siłą rzeczy nie mogli zatem w sposób kategoryczny wypowiadać się co do roli każdego z zatrzymanych mężczyzn w kradzieży. Ponadto należało stwierdzić, że świadkowie, słuchani w czasie rozprawy, z uwagi na znaczny upływ czasu oraz charakter podejmowanych w dniu 18 grudnia 2012 roku czynności – podobnych do tych, które wielokrotnie podejmują przy okazji wykonywania swoich obowiązków – nie byli już w stanie odnieść się do wcześniejszych zeznań i jedynie potwierdzili ich treść po odczytaniu im ich. tym bardziej należało stwierdzić, że jako podstawy ustaleń mogły posłużyć wyłącznie pierwotne depozycje świadków. W tym miejscu odnieść należy się nadto do wskazań G. U., iż wszyscy zatrzymani mężczyźni mieli mieć „ubrudzone ręce i ubrania” (k.85v. akt X K 1060/16). Analizując treść tych wskazań i konfrontując je z zeznaniami pozostałych funkcjonariuszy Sąd uznał, iż w żadnym razie nie mogły one przesądzać o udziale M. M. (1) w kradzieży torów. W prawdzie na podobna okoliczność wskazywał też S. B., jednak zgodnie z jego relacją ubrudzony był jedynie G. G., nie było zaś mowy o śladach na ciele, czy ubraniu któregokolwiek z pozostałych zatrzymanych, które mogłyby świadczyć o tym że wcześniej przenosili oni tory. Nadto należy zauważyć, że podniesiona przez G. U. okoliczność nie znalazła potwierdzenia w treści protokołu, zaś w później zeznając w czasie rozprawy świadek nie potrafił doprecyzować, czy mówił wcześniej o wszystkich potencjalnych sprawcach, czy tylko o niektórych z nich i jakie dokładnie ubrudzenia miał na myśli. Sąd zobligowany zatem treścią art. 5 § 2 k.p.k. przyjął, iż nie ma pewności, że świadek G. U. odnosił się do oskarżonego M. M. (1).

Co zaś tyczy się zeznań A. G. – pracownika (...) S.A. Sąd stwierdził, iż brak jest podstaw by podważyć ich wiarygodność. Świadek rzeczowo odniosła się do rozmiary poniesionej przez (...) S.A. Zakład (...) w G. szkody wymieniając zabrane jej przedmioty, określając ich wartość. Co ważne, w tym zakresie depozycje świadka korelowały w pełni z treścią protokołu oględzin i nie były kwestionowane w toku postępowania. Sąd zauważył przy tym, że na ocenę wiarygodności omawianych zeznań dodatkowo wpłynął fakt, rzeczowego opisanie przez świadka konsekwencji dokonania zaboru torów. Świadek w tym względzie podał, iż kradzież ta nie spowodowała zagrożenia dla ruchu kolei, ani zakłócenia działania linii, co ewidentnie świadczy o tym, że nie starał się on obciążać sprawców ponad miarę, ale skupiał się jedynie na znanych sobie okolicznościach.

Przechodząc do oceny zeznań i wyjaśnień G. G., Sąd zważył, iż za bliższe prawdzie należy uznać te z depozycji w/w złożone w toku rozprawy. Wówczas to G. G. zeznawał nieco inaczej, aniżeli wyjaśnień wcześniej, jednak rzeczowo wskazywał z czego wynikały te rozbieżności i nie należało przy tym zapominać, iż wyjaśniając we własnej sprawie w dniu 19 grudnia 2012 roku G. G. nie obowiązywały zasady związane z obowiązkiem składania zeznań zgodnych z prawdą o jakich poucza się świadka. W dalszej kolejności Sąd stwierdził, że G. G. sugerował w dniu 20 marca 2015 roku, iż M. M. (1) w ogóle nie było na miejscu zdarzenia, co, wobec wskazań samego oskarżonego, trudno uznać za wiarygodne. Jednocześnie natomiast Sąd zauważył, że G. G. opisując metodę działania sprawców kradzieży podał, że udał się na jej miejsce sam i dopiero tam miał się spotkać z K. C. i M. M. (3). Faktycznie G. G. mógł zatem nawet nie odnotować obecności M. M. (4), zwłaszcza, że ten po przywiezieniu K. C. i M. M. (3) miał nie opuszczać swojego samochodu. Uwagę Sadu zwrócił nadto fakt, iż G. G. stwierdził, że „oskarżony M. M. (1) nie był brany pod uwagę przy planowaniu tego przestępstwa”. Wskazanie to korelowało z uznanymi za wiarygodne zeznaniami M. M. (3). W

konsekwencji Sąd stwierdził, że G. G. wykluczając aby M. M. (1) brał udział w kradzieży zeznawał zgodnie z prawdą, nie zaś celem uchronienia w/w – swojego szwagra przed odpowiedzialnością karną.

Co zaś tyczy się wyjaśnień i zeznań M. M. (3), Sąd za wiarygodne uznał wyłącznie te złożone w dniu 22 października 2018 roku. Jak stwierdził w/w wcześniej kłamał, w tym w zakresie udziału M. M. (1) chcąc uniknąć odpowiedzialności, z zapewnieniami tymi dobitnie korespondował zaś fakt posłużenia się przez M. M. (3) w toku sprawy Ds. 3476/12 nieprawdziwymi danymi osobowymi, tj. podawania się za P. F. (2). W dacie 22 października 2018 roku M. M. (3), z uwagi na rozwój wypadków, mówiąc kolokwialnie nie miał już nic do stracenia – ustalono już wówczas jego dane personalne i w oparciu o zeznania K. C. i G. G. ustalono fakt jego współsprawstwa. Wobec powyższego należało uznać, że we wskazanej dacie M. M. (3) zeznawał szczerze. Do przyjęcia takiej konkluzji przyczynił się nadto fakt, iż zaprezentowana przez niego wówczas wersja wydarzeń była w pełni logiczna i wewnętrznie spójna.

Analizując treść wyjaśnień K. C. Sąd uznał, że ich treść ewidentnie była determinowana chęcią uchronienia się przed odpowiedzialnością karną. Choć bowiem w/w przyznawał się do popełniania zarzucanych mu czynów, to sugerował, że nie wiedział do końca w jakim procederze bierze udział – miał nie wiedzieć nawet gdzie jedzie. Z jego wyjaśnień wynikało przy tym, że kradzież została zorganizowana przez G. G. i M. M. (1), ten ostatni „wiedział bowiem, gdzie ma jechać”. Tymczasem na udział K. C. konsekwentnie wskazywał G. G., nawet w toku postępowania przygotowawczego, kiedy to jak sam przyznał starał się chronić drugiego współsprawcę (...). Z okoliczności sprawy nie wynikało przy tym, by miał ona podstawy by wbrew prawdzie obciążać K. C. ponad miarę. Sąd uznał zatem, że wyjaśniając we wskazany sposób K. C. starał się jedynie pomniejszyć swoją odpowiedzialność kosztem innych obecnych na miejscu osób.

W kwestii zeznań E. S. i A. D., Sąd zważył, iż miały one pośrednie znaczenie wyłącznie w zakresie ustalenia, ustalenia, że w kradzieży torów w dniu 18 grudnia 2012 roku nie brał udziału P. F. (2), co wobec zeznań złożonych przez M. M. (3) było bezsporne.

Zasadniczo dla sprawy większego znaczenia nie miały też zeznania P. F. (2), na podstawie depozycji M. M. (3) wykluczono bowiem, by w/w mógł mieć wiedzę co do okoliczności popełniania pierwszego z zarzucanych oskarżonemu czynów.

Pominięte, jako nie mające znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego, zostały natomiast zeznania D. i W. M., oboje zeznawali bowiem wyłącznie na okoliczność swojej znajomości z P. F. (1).

Podobnie, za niemające znaczenia dla sprawy uznano zeznania Ż. M..

Sąd nie miał zastrzeżeń, co do wiarygodności wydanych w sprawie opinii, zarówno opinii z zakresu traseologii, opinii z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów, jak i opinii z zakresu badań fizykochemicznych. Wskazane opinie, nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały one sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia zawodowego. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na ich podstawie.

Zaznaczenia wymaga przy tym, że wniosku opinii z zakresu traseologii nie wskazują na to by w miejscu zaboru torów znajdowały się ślady obuwia oskarżonego, przy czym biegły rozpoznał tam ślady obuwia należącego do G. G., K. C. i M. M. (3) (branego za P. F. (2)). Wskazania te korelowały zaś z prezentowaną przez M. M. (1) wersją wydarzeń.

Znaczenie dla sprawy miała też opinia z zakresu badań fizykochemicznych, która pozwoliła określić ilość i rodzaj substancji, w posiadaniu której znajdował się oskarżony.

Zdecydowanie mniej istotna była natomiast opinia z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów, posłużyła ona bowiem wyłącznie do podważenia tożsamości osoby podającej się w toku postępowania Ds. 3476/12 za P. F. (2).

Sąd nie znalazł ponadto podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w szczególności w postaci danych o karalności i protokołów. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, w części w jakiej zostały one uznane za wiarygodne, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Mając na względzie zaprezentowaną wyżej ocenę materiału dowodowego Sąd zważył, iż brak jest podstaw by podważyć wiarygodność wyjaśnień i oświadczeń M. M. (1). Oskarżony wskazywał bowiem, że choć w dniu zdarzenia podwoził K. C. i innego mężczyznę przedstawiającego się jako (...) nie wiedział w jakim celu ci chcą jechać do G.. Zaprzeczał też by wysiadał z pojazdu i brał czynny udział w przenoszeniu torów. Wskazania te korespondowały z wnioskami opinii z zakresu traseologii, z których wynikało, że na miejscu kradzieży ujawniono tylko ślady obuwia G. G., K. C. i M. M. (3). Okoliczność, iż oskarżony pojawił się w G. wyłącznie jako kierowca, nieświadomy swojego udziału w zaborze torów, potwierdziły nadto wyjaśnienia G. G. i wyjaśnienia oraz zeznania M. M. (3). Wynikało z nich, że M. M. (1) nie był brany pod uwagę przy planowaniu tego przestępstwa. W dalszej kolejności Sąd zauważył, iż dla ustalenia roli M. M. (1) w wydarzeniach z dnia 18 grudnia 2012 roku nie miała znaczenia jego wiedza, co do danych personalnych M. M. (3), wskazania oskarżonego w tym przedmiocie pominięto zatem.

Odnosnie kwalifikacji prawnej:

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd ustaleniami nie ulega wątpliwości, iż w dniu 18 grudnia 2012 roku w miejscowości G., G. G., K. C. i M. M. (3) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 7,5 mb toru (materiału nawierzchniowego), czym działał na szkodę (...) S.A. Zakład (...) w G. na łączną sumę strat 4.308 zł. Ponadto Sąd stwierdził, iż K. C. i M. M. (3) na miejsce kradzieży zawiózł M. M. (1), po czym zaczekał na nich. Powyższe uznano jednak za niewystarczające dla przypisania M. M. (1) współsprawstwa z popełnieniu opisanej kradzieży. Sąd zważył bowiem, iż istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117]. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Co więcej, dla wykazania istnienia współsprawstwa nie jest konieczne ustalenie, iż do zawarcia porozumienia doszło przed podjęciem przestępczych zachowań może zostać bowiem nawet w trakcie czynu, nawet i w sposób dorozumiany.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż M. M. (1) nie został przez G. G., K. C. i M. M. (3) wtajemniczony w plan kradzieży torów i de facto nie widział gdzie i w jakim celu podwozi K. C. i jego kolegę. Na powyższe wprost wskazywał M. M. (3) w części swoich depozycji uznanej przez Sąd za wiarygodną. Z twierdzeniami M. M. (3) korelowały zaś wyjaśnienia G. G.. Przez wzgląd na powyższe Sąd stwierdził, że faktycznie między M. M. (1) a pozostałymi trzema sprawcami nie istniało nawet dorozumiane porozumienie, chociażby dorozumiane, co do realizacji znamion występku z art. 278 § 1 k.k. Wykluczono jednocześnie, by możliwym było przypisanie M.

M. (1) sprawstwa przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w warunkach pomocnictwa. Strona podmiotowa pomocnictwa obejmuje bowiem w prawdzie obie postacie umyślności: zamiar bezpośredni i ewentualny. Niemniej jednak, ten ostatni uwzględniono dlatego, że pomocnik może nie być w pełni poinformowany o zamiarze sprawcy i jedynie może przewidywać możliwość popełnienia przez niego przestępstwa, na co się godzi, skoro udziela pomocy. Warto nadto przytoczyć wskazania SA w P. zawarte w wyroku z 16 grudnia 2014 roku, II AKa 230/14, LEX nr 1602967: „Pomocnictwo z art. 18 § 3 k.k. może zostać popełnione w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, za czym przemawia zwrot «kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego». Jednakże zamiar ten nie może być dorozumiany, domniemany, ale musi być pewny, udowodniony, by takiemu sprawcy móc przypisać pomoc innej osobie w dokonaniu czynu zabronionego”. M. M. (1) nie miał tymczasem żadnych danych pozwalających mu domyślać się, co planują zrobić K. C. i towarzyszący mu mężczyźni, nie sposób było więc uznać, że chociażby pomagał im w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. Powyższe musiało zaś skutkować u niewinnieniem oskarżonego od popełniania pierwszego ze wskazanych w rubrum wyroku czynów.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł natomiast do przekonania, iż oskarżony M. M. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony, biorąc pod uwagę jego wiek i doświadczenie życiowe (w tym fakt, jego uprzedniej karalności za przestępstwa polecające na posiadaniu substancji psychotropowych), miał pełną świadomość, iż zachowaniem swoim narusza obowiązujące normy prawne.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii odpowiedzialność karną ponosi osoba, która wbrew przepisom ustawy posiada środek odurzający lub substancje psychotropową. Zgodnie natomiast z art. 4 pkt. 25 wskazanej ustawy jednym ze środków odurzających jest ziele konopi innych niż włóknista, zostało ono bowiem wyszczególniono w załączniku nr 1, (jako substancja należąca do grupy I-N). W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony M. M. (1) w dniu 15 lutego 2016 roku posiadał środek odurzający w postaci suszu konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 203,66 gramów mogącego stanowić od 203 do 678 porcji handlowych tego narkotyku. M. M. (1) nie był przy tym w dniu 15 lutego 2016 roku uprawniony do posiadania wskazanych substancji.

W dalszej kolejności należy wskazać, że Sąd za w pełni zasadne uznał przyjęcie, że ilości posiadanych przez oskarżonego środków odurzających były znaczne w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. W prawdzie pojęcia „znacznej ilości” nie zostało ustawowo zdefiniowane, jednak zgodnie z przyjętymi w orzecznictwie i doktrynie postulatami ocena, czy w konkretnym przypadku posiadana przez sprawcę ilość substancji psychotropowej była znaczna, powinna opierać się na obiektywnych przesłankach, nie zaś odnosić do konkretnej osoby i jej potrzeb. O spełnieniu przesłanki z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przesądzać będzie zatem to, czy ilość tej substancji pozwalała na odurzenie co najmniej kilkudziesięciu osób oraz czy jest to ilość hurtowa – ponadprzeciętna w odniesieniu do zwykłego obrotu. W omawianej sprawie obydwa warunki bez wątplenia zostały spełnione – posiadana przez oskarżonego M. M. (1) ilość środka odurzającego w ilości 203,66 gramów mogła posłużyć do sporządzenia nawet 678 pojedynczych porcji handlowych narkotyku. Tym samym ilość tą z całą pewnością można uznać za „hurtową”.

Odnosnie wymiaru kary:

Wymierzając oskarżonemu M. M. (1) karę za przypisane mu przestępstwo posiadania środków odurzających, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z brzmieniem przepisów stanowiących podstawę skazania oskarżonego podlegał karze grzywny i pozbawienia wolności od 1 roku do 10 miesięcy – z uwagi na treść art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisany mu występki będzie kara 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając tą karę Sąd, jako okoliczność obciążającą uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu wyrażający się w sposobie i okolicznościach jego popełnienia. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż przestępstwa tego dopuścił się z winy umyślnej. Tym samym oskarżony wykazał się lekceważącym stosunkiem dla obowiązujących norm prawa, nie ulega bowiem wątpliwości, iż miał on pełną świadomość, że posiadanie środków odurzających jest zabronione. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała nadto okoliczność, iż posiadana przez niego ilość suszu konopi była znaczna. Dodatkowo Sąd zważył, że oskarżony wchodził już wcześniej w konflikt z prawem, w tym względzie należało też dodatkowo zważyć, iż wcześniej dopuścił się on już czynu zakazanego z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wobec takich okoliczności, wskazana kara pozbawienia wolności orzeczona wobec M. M. (1) nie mogła być w ocenie Sądu poczytana za nieadekwatną, a w żadnym razie – za rażąco surową. Z uwagi na wysokość orzeczonej wobec M. M. (1) kary, jak i okoliczności jego wcześniejszych skazań na kary pozbawienia wolności, nie było potrzeby rozważania celowości warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 69 § 1 k.k.).

W dalszej kolejności Sąd zobligowany trzecią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w pkt II wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 15 lutego 2016 r. od godz. 13.30, do dnia 17 lutego 2016 r. do godz. 12.27.

Korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd, w związku z popełnieniem przez oskarżonego przestępstw z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od niego nawiązkę w wysokości 10.000 zł na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) Uzależnień dla (...) w G.. W opinii Sądu celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka karnego, tak by dodatkowo uzmysłowić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Nadto Sąd zobligowany treścią art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przechowywanych w kopercie bezpiecznej nr (...) (depozyt nr 322/16) w Magazynie (...) w G.. Jednocześnie zaś uznając, że dowód rzeczowy w postaci białego proszku, przechowywany w kopercie bezpiecznej nr (...) (depozyt nr 322/16) w Magazynie (...) w G., Sąd na podstawie art. 230 § 1 k.p.k. zdecydował o jego zwrocie osobie uprawnionej, tj. oskarżonemu.

W pkt. VII wyroku Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 110 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżony osiąga stały miesięczny dochód, zaś wskazane koszty i opłaty nie są wysokie, zatem ich poniesienie nie będzie stanowiło dla niego zbytniego obciążenia.

(...)

(...)

1. (...),

2. (...),

3. (...)

G., dnia 23 listopada 2018 r.

(...)